

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Núm. 4

1 €

11 de Setembre del 2006

Sumari

Portada i sumari	1
Els nostres símbols: La bandera negra	2
Article històric: Manuel Carrasco i Formiguera	3
El repte de la immigració	4, 5
El retorn de l'ós al Pirineu	6
El turisme massiu	7
Entrevista a Victor Alexandre	8, 9
Catalanisme més cosmopolitisme	10
Activitats UNC	11
El Pi de les 3 branques	12
UNC a l'homenatge a en Bobby Sands	13
Opinem	14
Recomanem	15
Congrés Nacional	16

El premi de la constància

Una vegada més, la revista de l'independentisme unitari arriba a les vostres mans en una data assenyalada. Unitat Nacional Catalana (UNC) demostra una vegada més que és una organització disciplinada i amb capacitat de treball, una característica que ens ha permès créixer en nombre de militants i en capacitat de generar discurs en un moment important per al futur de la nostra pàtria.

Com podreu llegir en aquestes pàgines, UNC manté el seu ritme de creixement arreu del país, consolidant zones del país on la presència de la nostra militància és molt activa. A partir d'aquests territoris amb seccions molt actives arribarem a noves zones on la presència de l'independentisme és encara feble, però molt necessària.

A més, UNC es prepara per afrontar el seu congrés nacional. Aquest esdeveniment marcarà un abans i un després en la trajectòria del partit. En primer lloc, consolidarem un discurs polític que ha fet fortuna i que hem vist que la gent demanava. Algunes fórmules i algunes maneres de fer han fracassat: des del catalanisme de festa major convergent al discurs estètic i buit de contingut de l'independentisme comunista. En segon lloc, consolidarem un lideratge més obert, més potent i més plural. Només des de la llibertat de pensament, des de l'arrelament territorial i des de la capacitat d'acció es podrà construir el front patriòtic nacional que UNC s'ha compromès a construir.

Tot plegat serà, malgrat els atacs i difamacions que continuem rebent, el premi a la nostra constància.

unitat

La bandera negra

“ ¿On és vostre capità,
a on és vostra bandera?”
Varen treure el bon Jesús
Tot cobert amb un vel negre.
“Aquí és nostre capità,
aquesta nostra bandera.”
A les armes catalans,
que ens han declarat la guerra.

En aquests versos de Els Segadors, en la versió del segle XVII, trobem la identificació de la bandera negra com ensenya de combat fins la mort. Fou durant la Guerra dels Segadors quan Pau Clarís proclamà la República Catalana. Veiem la bandera negra unida a símbols religiosos, lluitar per la llibertat era també lluitar per les tradicions, no era tant sols la lluita per un litigi dinàstic ni per diferents opcions polítiques, era una lluita per la llibertat i la catalanitat de la nostra terra. Aquest símbol no era nou ni únic del nostre país, la bandera negra sempre s'ha identificat com lluita a mort, sense quarter. Abans de la Guerra dels Segadors la trobem a les Cròniques de Ramon Muntaner, al capítol LVII: “ E l'altra barca era de Palerm, e vench ab dos cavallers, e dos ciutadans que venien així mateix ab tot poder de tota Sicília, e així mateix vengré vestits de negre, e ab les veles negres, a ab senyeres negres...” sempre la bandera negra era símbol de lluita a mort.

Més endavant la veiem onejant al Castell de Montjuïc l'any 1705 durant la Guerra de Successió amb la inscripció: “Mort o els nostres privilegis conservats”, i també a Cardona i altres viles insurrectes. Quan, durant el setge de Barcelona, es decideix, en sessió del 12 de juliol de 1713, la lluita a mort, els consellers canvien la seva gramalla (túniques que donaven rang d'autoritat) porpra per gramalles negres, era tot un signe de que la lluita sols era possible a victòria o mort, durant tot el setge banderes negres o senzills mocadors del mateix color s'aixequen a les barricades, la lluita era sense treva, i així ho notaren en les seves carns els soldats espanyols i francesos que pagaren un gran preu per cada mur ensorrat i cada carrer ocupat, de les muralles, dels balcons penjaven teles negres que al poc es tenyiren de sang.

Durant les guerres carlines les partides del general Cabrera també feren servir la bandera negra com senyera de combat, fou hissada al castell de Morella i dintre seu estava cosida una calavera, un sabre i una branca.

Dintre la tradició independentista el símbol de la bandera negra fou pres per la Santa Germandat Catalana Bandera Negra, suborganització d'Estat Català, grup creat durant la dictadura de Primo de Rivera, l'any 1925, El seus membres juraren sacrificar la seva vida si era necessari en la lluita per la Independència i prepararen un atemptat contra el rei Alfonso XIII, el grup fou desarticulat per

la policia i els seus membres empresonats, entre ells hi havia els germans Badia, en Josep i Miquel.

L'Estelada, la Creu de Sant Jordi i la Bandera Negra son banderes de combat i de lluita, les hem de reivindicar per què sota elles lluitaren els nostres avantpassats per que Catalunya esdevingués lliure i independent.

Oli on es representa el Corpus de Sang, pintura de l'any 1907 d'Antoni Estruch

11 de Setembre del 1995

Sols l'ideal pot dur-nos al triomf

Manuel Carrasco i Formiguera
Barcelona - 1890
Burgos (Espanya) - 1938

La pitjor desgràcia que pot sofrir col·lectivament un poble és la manca de l'ideal; i si aquest poble es troba com el nostre sotmès a l'esclavatge i amb el seu esperit ofegat i malmès pels dogals de l'opressor, sols amarant-se en la puresa dels ideals més enlairats, pot mantenir la confiança d'assolir l'esforç necessari per a trencar els grillons i fruir amb dignitat la vida independent i lliure que son esperit col·lectiu reclama.

Per això ens esborrona pensar en el pervenir de la nostra Pàtria catalana, si en ella haguessin de perdurar i créixer els vents de materialisme embrutidor i eixorc que avui la descomponen, degut al fals i viciós concepte del patriotisme prohalat per tots aquells que combreguen en la doctrina suara públicament defensada que redueix i limita totes les aspiracions col·lectives a la prosperitat material i que arriba a definir el catalanisme, com el moviment que es proposa aconseguir que els catalans s'ho passin bé.

La traducció d'aquest sofisme en la vida pràctica i en l'actuació política de nostres prohoms i de nostres partits, és la que ens ha dut a la gran crisi política que sofreix la causa nacional de Catalunya, és la que ha fet possible que es malaguanyés durant un quart de segle l'esforç de tota una generació de patriotes, per a que sense produir-se un avenç sensible en la causa nacional, es portés el desengany al cor del poble, mentre s'agabellaven fortunes fortunes personals fabuloses o s'asseguraven posicions econòmiques, financeres, o senzillament professionals, de les que cap profit sensible podia arribar a la Pàtria oblidada...

Cercant aquest benestar material, sacrificant-ho tot a la conveniència, a l'oportunitat del moment s'ha anat colgant amb llot la veritable ànima de la Pàtria.

Mes fou la joventut aquesta, joventut suara també públicament acusada de perillosa per a la Pàtria, la que tingué esment del veritable perill, la que llençà el crit de rebel·lia girant els ulls i aixecant el cor vers la puresa de l'ideal, abominant de l'oportunisme suïcida, la que marcarà el camí del menyspreu al materialisme embrutidor, al benestar enervant, la que assenyalarà el sacrifici com a únic mitjà de salvació...

I és per tot això que nostres cors s'eixamplen de goig i d'esperança en celebrar anyalment la festa nacional de l'esperit i de l'ideal, en la diada del Gloriós Sant Jordi triomfador de l'obscur drac, alliberador de la gentil donzella; en la diada del cel enlluernador i de les sagnants roses vermelles, quan la terra tota es desvetlla amb l'esclat primaveral de nova vida, de nova saba, de fermaça nova.

I és per això, encara, que havem trobat avui, en tractar de resumir nostres afanys i inquietuds, la cristal·lització de nostre pensar i sentir, en uns versos de l'etern jove de la Pàtria, de l'altíssim poeta en Joan Maragall, que avui ens han sigut recordats per un bon amic, i que volem dir-los devotament amb frisança d'oració, bo i encomanant-los a la inspiració de nostres músics perquè puguin esdevenir l'himne nacional de nostres joventuts...

L'independentisme català davant el repte de la immigració

Davant els nous moviments migratoris que tenen Catalunya com a punt de destinació final, amb tots els reptes, problemes i, a l'ensem, noves oportunitats que això planteja, quin posicionament ha de prendre l'independentisme català en el moment present? En tractar aquest tema tan difícil i que pot ser demagògicament utilitzat en contra nostra, ens hi podem acostar des de dos posicionaments diferents: el primer seria l'utòpic, on quedarien enquadrats dos corrents antagònics, però igualment radicals: el dels qui defensen el famós "papers per tothom", i el dels qui plantegen un tancament total de fronteres i la immigració zero. El segon posicionament seria el realista, que serà el que jo defensaré aquí com a única via possible i factible a defensar en el marc del procés de reconstrucció nacional que proposem.

Tant aquells qui defensen una política de fronteres obertes, com els qui voldrien una impermeabilitat zero, no plantegen solucions realistes a les qüestions que es plantegen dins el debat al voltant d'aquest tema. Al contrari, defensen teories que no menen enlloc i que només suposen una pèrdua considerable de temps i esforços, en no proposar solucions factibles. No existeix cap país del món que obri les seves fronteres totalment a l'arribada de tots aquells estrangers que desitgin establir-s'hi. Resulta curiós veure, a casa nostra, com persones ideològicament situades a l'extrema esquerra defensen una política de portes obertes, quan precisament al llarg de la història han estat, i encara avui dia són, els règims comunistes els qui més han tancat les seves fronteres a l'arribada d'estrangers. En el seu dia, ni els soviètics ni els polonesos ni els búlgars no van practicar una política de portes obertes. Ni tampoc la practiquen avui els pocs bastions socialistes que encara resten en el planeta, tals com Cuba, Corea del Nord o la Xina.

De la mateixa manera que resulta impossible posar dos litres d'aigua en una ampolla de litre, no és factible encaixonar a Catalunya (ni a cap altre país del món) més gent de la que hi cap. Això és pura matemàtica. Els qui defensen el "papers per tothom" no són capaços de veure que el problema no és ben bé aquest, car resultaria relativament senzill donar la residència a tothom qui la demanés, només fos qüestió dels pertinents tràmits burocràtics. El problema rau en el pas lògic següent, és a dir, el de poder oferir-los feina, habitatge, sanitat, educació.... Què passaria si, de cop i volta, la població dels Països Catalans passés dels dotze milions actuals a, posem per cas, vint, trenta o cinquanta milions? Està Catalunya capacitada per oferir feina, habitatge i prestacions socials a un volum tal de persones? Quines solucions miraculosos ofereixen els ultraesquerrans per a aquests problemes que són ben reals? Aguantaria l'ecosistema català un creixement humà sense límits? Parlar és fàcil, i regalar la lluna també.

Per altra banda, tenim uns altres utòpics, aquells qui defensen un tancament total de fronteres, sense copsar que això és, d'entrada, impossible, inviable i que, a més a més, Catalunya necessita cert contingent de població

immigrada per cobrir feines que al nostre país ja ningú no vol realitzar, i per poder fer créixer l'índex demogràfic nacional (Catalunya és la nació amb la demografia més baixa del món). Si no es permetés l'entrada a ningú, ens trobaríem amb un país envellit incapaç de mantenir un nivell de cotització suficient com per cobrir les despeses socials, entre elles les pensions (no és factible, a mig termini, mantenir un model de benestar social allà on la gent que no treballa supera el nombre de treballadors). Així doncs, la solució menys dolenta fos aquella que combinés l'arribada controlada d'immigrants amb el control necessari de les fronteres. Per això, cal de bell antuvi que el nostre govern nacional tingui plenes competències en matèria d'immigració, per poder seleccionar (en els països d'origen mateix) el nombre d'immigrants que volem que entrin i les seves procedències (així podríem cobrir les necessitats immigracionals del país amb aquelles persones que demostrin que són més susceptibles d'integració a nivell cultural, lingüístic i social); així com tindríem el poder de foragitar aquells qui per, diferents motius, no ens interessin (per exemple, delinqüents, etc.).

Si la immigració descontrolada actualment és un dels principals problemes en els països del nostre entorn, en el nostre cas la situació encara resulta més greu, degut a la nostra manca de sobirania nacional i al nostre esquarterament com a poble. Mentre a la Catalunya Nord els immigrants "s'integren" tot esdevenint ciutadans francesos, al sud del Pirineu la "integració" se sol fer en clau espanyola (no oblidem pas que les autoritats espanyoles solen exigir als immigrants que aprenguin a parlar espanyol), fomentant així la descatalanització de la nostra terra. A tot això, cal afegir el fet de la incompetència pròpia de les autoritats espanyoles, incapaces de controlar exitosament la frontera sud de la Unió Europea, i que quan tenen els indocumentats a dins, moltes voltes els

L'independentisme català davant el repte de la immigració

envien cap a Catalunya, tot fomentant així no només la desnacionalització del país, sinó també els conflictes socials, en no tenir la nostra nació capacitada com per donar un mínim de nivell digne de vida a aqueixes persones. Val a dir, però, que els immigrants no són culpables de la situació de pobresa i desesperació que els ha empès a cercar el fals paradís europeu, i que són víctimes de màfies traficants de persones, ONGs sense escrúpols plenes d'autèntics voltors que cerquen fent negoci amb l'arribada d'immigrants, i polítics ultranacionalistes espanyols sense ànima que troben en el descontrol i l'anarquia generats per les onades immigratòries una oportunitat perfecta per fer de Catalunya (encara més) una colònia tot enviant-hi allà el que no volen a la metròpoli.

Davant això, ens cal actuar en diferents fronts d'acció. D'una banda, un front polític, tot exigint plenes competències en matèria d'immigració. En segon lloc, un front social, exigint que a Catalunya només hi arribin els immigrants als quals se'ls pugui donar l'atenció digna que merexi tot ésser humà, així com que els nous vinguts es comprometin a aprendre el català i a respectar les tradicions i costums nacionals. I finalment un tercer front, el personal, tot fomentant les relacions d'amistat i familiars entre els autòctons i els immigrants que vulguin integrar-se. Perquè si volem augmentar la demografia catalana, i posant-hi una mica d'ironia, és preferible un matrimoni entre un català i un immigrant que es vulgui

integrar, que no pas entre un patriota i un botifler; en el primer cas, segurament els fills nascuts de la unió seran independentistes, mentre que en el segon cas això no resulta tan evident i pot passar, àdhuc, que la part catalanista acabi fagotitzada per la part espanyolista, tot generant-se un nucli familiar desnacionalitzat i desnacionalitzador.

Molts països amb un fort sentiment d'adscripció nacional, tals com els Estats Units o l'Argentina, s'han afaïçonat amb gent provinent de tots els racons del planeta. A Catalunya, allò important i determinant, no són els orígens de la gent (en el món globalitzat actual, resultaria utòpic defensar la endogàmia genètica nacional) sinó el seu sentiment nacional. A Catalunya existeixen només dos tipus de persones: els patriotes defensors de la nació i els botiflers ocupants del país. No existeixen més divisions que aquestes. I això ho hem de tenir ben clar, sobretot, els independentistes.

L'ós del Pirineu, una qüestió de dignitat

Novembre de l'any 2004. Un caçador assassina l'última óssa autòctona del Pirineu. Quin va ser el seu delictes? Defensar la seva cria dels atacs dels gossos. Abril de l'any 2006. Al diari AVUI, l'opinió d'un lector a la secció de cartes aconsella liquidar els óssos i enterrar les despulles sense que ningú s'assabenti. I així solucionarem el "problema".

D'aquí poc temps ens abocarem a les generacions futures com incapaçs de deixar viure els óssos en el massís pirinenc. L'ós, el trençalós, l'isard, el desmand, el linx, el llop, els paisatges i la cultura, formen part del nostre patrimoni pirinenc i nacional. És incògnit que les nostres muntanyes no siguin habitades per aquest animal emblemàtic, l'ós bru del Pirineu.

L'ós és el símbol de la natura amenaçada per la forma de vida actual. Una societat econòmicament desenvolupada com la nostra ha de vetllar per la protecció del seu patrimoni natural i cultural i per les generacions futures. Protegir l'ós permet mantenir l'excel·lent biodiversitat pirinenca. La seva desaparició porta fatalment una degradació dels medis naturals i d'altres espècimens que en depenen. L'ós bru és un monument biològic a una natura salvatge desapareguda en moltes regions dels països industrialitzats. La seva presència és un assenyalador de la bona salut del medi on viu. La supervivència d'aquest animal depèn de la preservació de grans superfícies arbrades i poc transitades, en les quals troba nutrició a dojo i variada.

La població ursina als Pirineus va començar a davallar al 1937: el fusell i el verí van fer l'agost amb aquest animal. L'any 1954 quedaven 70 óssos bruns. Avui en resten només 5 de llinatge pirinenc: 4 mascles a Bearn i 6 o 7 animals de llinatge eslovè introduïts a Melles (Alta Garona) els anys 1996 i 1997. Les experiències fetes amb els óssos eslovens indiquen que no són més perillosos

que els óssos autòctons. En total corren pel Pirineu de 12 a 15 óssos. Però aquests óssos tenen els dies comptats. Caçadors, pagesos, ramaders i pixapins els aniran eliminant progressivament. Són agents hostils a la seva presència. Un ós bru mascle campa per uns 300 km/any i les femelles de 70 a 150 km/any. De la població pirinenca, n'hi ha 3 exemplars que sempre hivernen a la Val d'Aran. El protagonista de tots els exemplars pirinencs és el mascle Pyros, alliberat el 1997. És el més gros de tots, un gegant amb complexió d'armari, amo i senyor d'una gran extensió on no permet que s'hi instal·li cap altre ós mascle. És un 'crac' de la reproducció, car amb el nas olora les femelles en zel a molts kms de distància i les troba!

Els atacs als ramats provocats per l'ós són, com en el cas dels llops, inferiors notablement a la realitat marcada per la picaresca dels pagesos i ramaders, exemple de l'oposició irracional a la convivència amb la natura. L'ós és com el cap de turc d'una professió que passa per un futur incert. Un altre exemple notori el tenim amb el Síndic de la Vall d'Aran, el Carles Barrera, amb interessos particulars pel món de la caça, radicalment oposat a la presència de l'ós, però amb la mà ben oberta quan la UE envia les subvencions per a la reintroducció de l'ós organitzada pel programa Life.

Una dada curiosa: les marmotes van arribar a Catalunya des del Pirineu francès, on es van introduir el 1948 per un naturalista francès anomenat Marcel Couturier, que prèviament les havia portat des dels Alps. El seu objectiu era que fossin part de l'alimentació dels óssos i les àligues. Avui es poden veure fàcilment en el parc natural Cadí-Moixeró.

Aquestes darreres setmanes han estat alliberats dos óssos més: Paloma (25/04/2006) a Burgalays, i Franska (29/04/2006) a Baguères de Bigorre. Hi ha esperança.

J. A. López Crespo

Turisme massiu als Països Catalans

Des de que als anys 50 el règim franquista va veure en el turisme una forma de fer diners i de donar una imatge clara al món de normalitat i de tranquil·litat que rentés la cara al règim, han passat uns quants anys. De sempre, als Països Catalans, hem tingut el privilegi de tindre un clima suau i agradable, i sobre tot, de tindre kilòmetres i kilòmetres de platges banyades per la mar Mediterrània, i un sistema muntanyós, els Pirineus, que són dels més importants de tota Europa.

El turisme no és res dolent, però tot ha de ser en la justa mesura. El que podria ser beneficiós no només per a la nostra economia, sinó per a la nostra cultura, s'està convertint en tot un factor que juga en contra nostra i del nostre país. El turisme reporta beneficis per a molts països al món, de fet hi ha països que viuen quasi exclusivament del turisme, però quan el turisme no és de qualitat es gira en contra de la destinació turística. Així podem comprovar com dia a dia es fa malbé el nostre litoral, amb especulació urbanística, construcció exagerada i innecessària i s'esgoten els nostres recursos, com el cas del proliferament dels camps de golf al País Valencià, amb la despesa d'aigua que reporten. Del que podríem haver tret profit per a donar a conèixer la nostra cultura gracies a l'efecte demostració, hem tret una nova invasió cultural, com el cas de les Illes Balears amb els alemanys i els anglesos, o una autèntica suplantació de la cultura que ens és pròpia, com el cas de les botigues de souvenirs a les rambles de Barcelona i d'altres ciutats, on es fan passar bous, manolinetes i sevillanes per cultura catalana, sempre barrejades amb figures de la Sagrada Família i del Parc Güell.

Amb el turisme de masses hem trobat un nou enemic que desfà poc a poc el nostre país, i ens deixa un poc més fora de la nostra nació. Això unit amb la corrupció dels polítics que ens governen, i casos que clamen al cel, com el de Terra Mítica al País Valencià, on l'antic president de la Generalitat ha estat imputat per fets de corrupció, entre altres coses per inflar pressupostos i signar factures falses, es converteix en un dels càncers que enverina la nostra pàtria.

També cal parlar de la sobreexplotació dels Pirineus, on cada any es construeixen noves pistes d'ski. Hem de tindre en compte que el turisme als Països Catalans reporta molts beneficis, i que els nostres recursos turístics estan en mans dels polítics que ens governen des de Madrid. Mentre la colla de vampirs espanyols veja que encara n'hi ha suc que traure als nostres recursos seguiran destruint els nostres paratges i la nostra terra, seguiran introduint cultures estrangeres, més enllà dels madrilenys de Benidorm i Gandia, introdueixen els francesos al Principat i als alemanys a les Illes, que també fan les seves colònies i imposen els seus costums, discriminant els catalanoparlants i els autòctons.

La veritable culpa de tot açò, gracies als governants, és el model turístic que s'ha escollit per a les nostres terres. No és un turisme de qualitat com el que poden tenir al País Basc, Astúries o Galícia, on el turisme és més

cultural. Ací, tret de la ciutat de Barcelona i en part la de València, el model turístic es de segona o tercera, massificat, de borratxera i de sobrepàs de límits. Els preus, relativament barats en front a les potències europees, i la poca oferta cultural que arriba als turistes potencials, les campanyes de les agències turístiques i tour operadors, que exhibeixen el nostre país com la terra on tot està permès, fan que perdem la potencial ocasió de donar-nos a conèixer, d'ensenyar als visitants que els catalans tenim uns costums i una forma de vida distinta a la dels espanyols, que tenim unes arrels i unes característiques que ens fan diferents als nostres veïns.

Al cap i a la fi, mentre no tinguem el poder de decidir, i el nostre destí quede en mans estrangeres, poc podem fer pel nostre turisme. Així que o canviem les coses, o deixem passar l'oportunitat de conservar el nostre país i donar-lo a conèixer tal i com és: una terra meravellosa amb història i tradicions pròpies i úniques.

Víctor Alexandre, periodista i escriptor

Víctor Alexandre (Barcelona, 1950) és periodista i escriptor. Ha treballat en diferents mitjans de comunicació com ara Ràdio 4, Cadena SER, el diari Avui, el setmanari El Temps, TVE- Catalunya, el Canal 33, el diari Berria i el Diari de Sant Cugat. També ha escrit un llibre de ficció literària, El somriure de Burt Lancaster, però ha esdevingut un intel·lectual de referència en el món independentista sobretot gràcies als seus llibres d'assaig polític. En aquest àmbit va començar amb el llibre "Jo no sóc espanyol" on entrevista diversos membres de la societat civil catalana que es declaren "no espanyols", entre els quals hi ha personatges de la rellevància de Lluís Gavalda, Toni Soler, Tísner, Lluís Llach, Alfred Rodríguez Picó, etc.

A aquesta obra l'han seguit Despullant Espanya, Despullats fet conjuntament amb Joel Joan, El cas Carod i finalment aquest estiu ha sortit al carrer el seu darrer llibre La paraula contra el mur

Des que va sortir el teu llibre Jo no sóc espanyol, l'any 1999, han passat moltes coses. Estem millor o pitjor en el sentit nacional?

Estem millor, perquè aquest llibre, com diu la Núria Cadenas, marca un abans i un després. La verbalització de la frase "Jo no sóc espanyol" va suposar, a més d'un gran desacomplexament, la fi de la por a dir en veu alta allò que tanta gent sentia. Va ser com si ens haguéssim fet adults de cop. Ara sembla més normal, però en aquell moment va ser com si, finalment, haguéssim estat capaços de trencar l'himen de la por. Va ser un esclat d'aire pur. Des d'aleshores, l'ascens de l'independentisme ha estat una constant. De fet, aquest ascens, és la causa per la qual ha passat tot el que ha passat des de les eleccions catalanes del 2004 fins ara. El resultat d'aquelles eleccions va treure de polleguera el regionalisme català i l'espanyolisme, perquè, si una cosa tenen en comú, és que tots dos viuen de la subordinació de Catalunya a Espanya.

Has guanyat el I Premi d'Assaig Francesc Ferrer i Gironès amb el teu llibre La paraula contra el mur. Ens pots fer una petita pinzellada del contingut d'aquesta obra?

"La paraula contra el mur" és una metàfora de la relació entre Catalunya i Espanya. La paraula catalana que s'estavella des de fa segles contra el mur espanyol. Ha arribat el moment d'aturar aquesta despesa inútil d'energia i abandonar la presó. Tots aquests intents sociovergens de trobar l'encaix de Catalunya a Espanya són profundament malatissos. És molt insà, a més de molt poc intel·ligent, muntar exposicions itinerants per explicar Catalunya als espanyols. Això no ho fa cap poble al món, per la senzilla raó que l'amor no es pidola. No hi ha res més patètic que veure algú demanant ser estimat. El missatge del llibre està en el subtítol: "La independència no és un privilegi". El llibre dóna les claus per no perdre més el temps, ja que si la llibertat es troba a l'altra banda del mur, el més intel·ligent és saltar-lo. El llibre és un diàleg amb un espanyol a través del qual vull donar arguments per rebatre tots els tòpics amb què es pretén lligar-nos a Espanya fins a la fi del món. Vull que sigui útil

als catalans en les situacions amb amics o coneguts sempre que es planteja aquest tema. No hem de barallar-nos, hem d'argumentar.

Recentment s'han viscut processos de reformes estatutàries a algunes parts dels Països Catalans. Quina és la teva valoració?

Molt negativa. El poble català ha estat víctima d'un frau històric. L'Estatut valencià és profundament espanyolitzador i el del Principat és una estafa, un insult a la nostra intel·ligència. Contràriament al que s'ha dit, no tan sols no suposa cap avenç en termes nacionals sinó que és un pas enrere. A persones com Artur Mas, Pasqual Maragall, Duran i Lleida i Joan Saura se les hauria de seure davant d'un tribunal de justícia per mentir a tot un poble a canvi de satisfer les seves ànsies de poder. No són polítics, són el retrat més descarnat de l'ambició. Per sort, el temps acaba posant cadascú al seu lloc i Catalunya, a més de l'ofec econòmic que patirem, veurà les gegantines dimensions de l'ensarronada de què ha estat objecte.

Sabem que al procés de reforma estatutària del Principat de Catalunya t'has implicat activament pel NO participant fins i tot en tertúlies televisives. Què hem fet malament els independentistes en aquest aspecte. Hem de fer autocrítica?

Sí, és clar que hi ha coses que no s'han fet bé. La ingenuïtat d'Esquerra Republicana davant el PSOE, i més concretament davant Zapatero, ha estat llastimosa. Des de fa tres segles, Espanya sempre ha ensarronat els catalans. Sempre. Madrid sempre s'ha comportat com ho feia el govern de Washington amb el poble indi i no ha complert mai cap ni un dels seus pactes, entre altres coses perquè el qui té la paella pel mànec no té cap interès a pactar res. És el feble el qui ho vol. Confiar en Zapatero, per tant, ha estat un error. No es pot confiar amb algú només perquè somriu o ens dóna copets a l'esquena i ens cau més simpàtic que José María Aznar. Jo convido els catalans que escoltin amb atenció els discursos de Zapatero o les seves respostes en les entrevistes. És la buidor més absoluta. És el paradigma de l'home que parla sense dir res. Rodríguez Zapatero és un gran farsant.

Victor Alexandre, periodista i escriptor

Des del catalanisme sempre hi ha hagut una certa tendència a voler anar a fer pedagogia a Madrid. Veient la retallada de l'Estatut que ha portat a terme Zapatero, un president que en teoria havia de ser menys contrari als nostres interessos, creus que ens podem refiar d'aquesta tàctica?

La meua resposta anterior ja contesta aquesta pregunta. Zapatero és un nacionalista espanyol. L'únic que el diferencia d'Aznar són les formes. En el fons, tots dos estan d'acord amb els plantejaments de Franco: "España es una unidad de destino en lo universal". Cal recordar que els atacs que Catalunya va rebre a Fresno i a Roma en contra de les seleccions nacionals s'han produït sota el govern de Zapatero, no pas sota el d'Aznar.

Com a periodista com veus la situació dels mitjans de comunicació a Catalunya?

No hi ha llibertat d'expressió. Hi ha una censura ferotge, una censura que es diu "opinió políticament correcta". Aquesta és la censura moderna, que és la més perversa de totes les censures perquè no està escrita enlloc. El 99% dels mitjans audiovisuals importants de Catalunya estan en mans del PSC. És una autèntica dictadura. Les veus independentistes estan satanitzades i excloses de l'espai comunicacional. El cas de TV3 i Catalunya Ràdio és realment escandalós. I els pocs noms que tenen una columneta en algun diari no estan contractats com a firmes sinó com a quotes per tal de guardar les aparences.

Has presentat un programa sobre cinema a TVE-Catalunya. Des d'aquesta perspectiva com veus la problemàtica del cinema en català? I en quina situació veus el cinema en català fet a Catalunya?

El cinema català senzillament no existeix. Hi ha alguns directors com ara Joel Joan, Francesc Bellmunt o Ventura Pons, que, a base de nedar a contracorrent, fan alguna cosa, però l'espanyolització del cinema que es fa a Catalunya és absoluta. Els cineastes catalans són tan provincians que es pensen que rodant en espanyol seran més universals. Fan pena. Són els mateixos cineastes que els cau la bava veient pel·lícules sueques, daneses o noruegues. Els encanta sentir les interpretacions dels actors nòrdics i la sonoritat de les seves llengües, però, en canvi, els horroritza que els intèrprets de les seves pel·lícules parlin català. "Català? Què és això? Uix, quina cosa més provinciana! Cal parlar espanyol. Així ho entén tothom". És patètic. Hi ha directors que arriben fins i tot a ocultar que l'acció passa a Catalunya per tal d'universalitzar el tema. Pobrets, sort que els cineastes de la resta del món no han fet el mateix. Només tindriem referents nord-americans. I si els nòrdics rodessin en anglès, quin sentit tindrien les seves llengües i la seva cultura? Catalunya està dominada per gent molt pobre d'esperit.

Tenim entès que t'has implicat força en el cas de l'Èric Bertran, el noi de Lloret que va ser obligat a declarar a l'Audiència Nacional per demanar etiquetatge en català, arribant a escriure el pròleg del seu llibre. Aquest estiu s'han produït dos casos similars al de l'Èric. Què creus que busca l'Estat Espanyol portant a terme aquest tipus d'accions contra joves que no li suposen cap perill?

El que busca l'Estat és que els casos no es multipliquin. La seva intenció és espantar-nos per mitjà de coaccions i amenaces. Ja veus, algú demana poder viure en català a Catalunya i li apliquen la llei antiterrorista. En certa manera, és el mateix cas d'en Jesús Artiola, de les CUP. El van amenaçar de tancar-lo a la presó per haver dit que el rei d'Espanya havia mentit quan va afirmar que l'espanyol no havia estat mai llengua d'imposició. I els cas dels dos independentistes de Figueres i de Sant Sadurn d'Anoia acusats de terroristes és fruit del mateix. La part bona d'això és que Espanya està molt espantada, està neguitosa perquè veu com l'independentisme està creixent i no sap com aturar-lo. Per això el criminalitza.

Podem considerar l'Estat espanyol i l'Estat francès com estats democràtics al 100%?

No, en absolut. Espanya i França són democràcies totalitàries.

Com veus la situació actual de l'independentisme? Creus que anem pel bon camí o sovint es pensa massa en les sigles i poc en els interessos del país?

La divisió interna és el principal enemic de l'independentisme català. Tothom parla malament de tothom, i tothom es creu més català que l'altre. Com a estratègia és un suïcidi. Jo, si fos espanyol, estaria encantat veient com s'atonyinen entre ells els meus adversaris. És meravellós. A mi no em semblen malament aquestes batusses, però no pas abans de la independència. Ens equivoquem de tempo. El problema és que no ens adonem que Catalunya és molt més important que les nostres diferències. No ens adonem que Catalunya mai no serà lliure si no estem units. En això hem d'imitar els espanyols i els francesos. No hem de deixar que ens governin les emocions, cal utilitzar el cervell.

Què penses quan veus catalans com Borrell, Piqué, Vidal-Quadras, Maragall, Boadella... que senten un odi tan gran cap a la pròpia identitat?

Penso que són quadres clínics d'autoodi dignes d'estudi. Són persones amb greus problemes psicològics. Atès que en vida no ho faran, quan morin haurien de donar el seu cervell a la ciència.

Per acabar: Guanyarem?

Guanyarem perquè hi ha un augment de la consciència nacional, però seria infantil pensar que rebrem alguna ajuda externa. No n'hi haurà cap, d'ajuda. La independència arribarà quan compreguem que és un dret, i que, justament perquè és un dret, ningú no ens la pot concedir ni ningú no ens la pot negar. Serem lliures quan compreguem que cap poble no té dret a decidir per nosaltres. Al final, tot es resumeix en una paraula: dignitat.

Un projecte per a Barcelona: catalanisme més cosmopolitisme

Durant els darrers anys, Unitat Nacional Catalana (UNC) pot haver donat una imatge de partit polític arrelat en algunes comarques però aliè a la capital del país. Però des de fa un cert temps, el partit ha agafat el toro per les banyes i es troba en plena creació d'una estructura estable a Barcelona que haurà de ser, com és lògic, el vaixell insígnia i el principal aparador públic del partit.

La tornada fa poquets mesos a Barcelona d'un company que fins ara vivia a l'estranger ha estat clau per a la concreció d'una nova estructura organitzativa que, mica en mica, va establint contactes amb patriotes de tots els districtes de la ciutat per tal d'implementar-hi el partit. La constant arribada de peticions d'informació i contacte ha desembocat en la creació estable d'un nucli militant, que coopera estretament amb un grup més ampli de simpatitzants. Fruit d'aquesta dinàmica, s'han concretat una sèrie d'activitats regulars en el temps, de tal manera que es fan sortides culturals i s'organitzen sopars destinats a cohesionar el grup i dotar-lo de lligams que van més enllà de la militància i la complicitat ideològica.

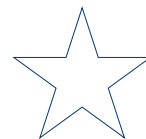
També cal dir que, i això és molt important, el grup de Barcelona compta amb un nombre creixent de militants femenines, la qual cosa trenca afortunadament la idea prefixada que el nacionalisme coherent i combatiu és només un terreny masculí.

A nivell ideològic, UNC considera que Barcelona és la capital natural dels Països Catalans, tant a nivell polític com econòmic i cultural. És per això que el joc que haurà de jugar la ciutat en el futur alliberament de la nació catalana és fonamental. Una bona implantació del partit a Barcelona és bàsic per a l'èxit dels nostres objectius. De la mateixa manera, si UNC té una implantació poc arrelada a la capital del país, els nostres objectius seran més difícils d'assolir.

Barcelona necessita ser un model per a la resta del país en tots els àmbits. Ha de ser una ciutat exemplar, neta, dinàmica i catalana. Ha de ser l'aparador que pugui ser admirat per tothom, ha de ser digna del protagonisme històric que li correspon. Catalunya no serà res si la capital del país no està a la punta de llança de la recuperació de les nostres llibertats perdudes. Una nació sense capital no és res, igual que una gran ciutat sense país només és una capital de províncies.

És per això que els militants de la nostra organització a Barcelona treballen i encara treballaran més per tal que UNC tingui efectius suficients a la ciutat com per donar a conèixer a més gent el nostre missatge: volem una Barcelona que sigui catalana, que sigui dinàmica i que respecti la seva diversitat de barris i districtes. No volem una Barcelona de disseny, sense ànima, sense gent i sense caràcter. Volem una ciutat que sigui cosmopolita, però no volem que el preu a pagar sigui la descatalanització. UNC creu que catalanisme i apertura al món són conceptes compatibles. I és per això que UNC posarà els seus militants a treballar des d'ara mateix.

Arreu de les comarques del país i també al centre de Barcelona, UNC planta cara!

Per Sant Jordi, UNC al carrer

Com cada any, Unitat Nacional Catalana (UNC) va desplegar la seva militància als carrers i places de diverses localitats catalanes per celebrar la diada de Sant Jordi. En total, enguany vam posar quatre parades a Mataró, Barcelona, Esplugues i Vilanova i la Geltrú. Aquesta demostració de capacitat de mobilització i organització va ser considerada molt important, atès que mai fins ara s'havien posat tantes parades de manera simultània.

Globalment, tot va anar molt bé, tot i algun petit problema amb la parada al cap i casal. En conjunt, centenars de ciutadans s'hi van acostar, van comprar roses i llibres, així com material propagandístic del partit. Es van vendre samarretes, revistes, gorres i tota mena de productes d'UNC, els quals han estat redissenyats i modernitzats, tal com era necessari des de feia temps.

Les parades també van servir per parlar amb ciutadans i ciutadanes interessats en el partit i en el moviment nacionalista 33. Algunes persones van mostrar interès en ajudar la nostra causa i en els dies posteriors es van acordar trobades personalitzades per aprofundir en el tema. Arrel de tot plegat, diverses persones han entrat a militar a UNC, la qual cosa demostra que quan es fan bé les coses els resultats satisfactoris són a curt termini.

Presentació d'UNC a Esplugues.

El passat mes de juny es va presentar el partit a la vila d'Esplugues. En aquesta localitat del Baix Llobregat s'ha pogut crear un nucli estable a partir d'un grup de militants decebutos provinents d'altres formacions nacionalistes, entre les quals Estat Català. La presentació d'UNC va ser un èxit, ja que mig centenar de persones van assistir-hi i l'acte va tenir un fort ressò a nivell de la premsa local i comarcal. Els companys d'Esplugues tenen previst presentar-se, ben probablement, a les eleccions municipals, previstes per al juny de l'any vinent. Si finalment ho fan, trobaran tot UNC al seu costat com un sol home al peu del canó.

Presentació d'UNC a Vilanova i la Geltrú.

Unes setmanes abans de la presentació del partit a Esplugues, també la vila de Vilanova i la Geltrú va acollir el bateig públic del partit. Com ja s'ha dit en algun número anterior d'aquesta revista, el col·lectiu de la capital del Garraf és un exemple d'allò que volem que sigui UNC: una organització amb gent de diverses edats i procedències socials i polítiques, unides per les conviccions nacionals al servei del poble on vivim. Això és exactament la realitat del grup del partit a Vilanova. L'acte de presentació va anar molt bé, i els primers comunicats del partit a la comarca són publicats regularment per la premsa local.

El Pi de les tres branques

Fa uns anys, i davant la decadència que patia l'aplec nacionalista del Pi de les Tres Branques, UNC es va fer el ferm propòsit de relançar aquest esdeveniment històric i convertir la jornada en una referència obligatòria per a tot separatista català digne d'aquesta paraula. Durant els darrers anys ho vam anar fent i la celebració d'enguany ha estat definitiva per a consolidar l'aplec.

Des de primera hora del matí, joves militants de la nostra organització van desplegar-se per la zona propera al Pi per muntar la nostra parada i preparar el material de distribució i propaganda. A mesura que passava el matí, patriotes d'arreu del país es van anar acostant a l'aplec, muntant les seves parades respectives o badant per la zona.

Cal destacar la presència d'altres organitzacions patriòtiques que també participen amb ganes a l'aplec des de fa uns anys, com ara els companys del Casal Panxo de Berga, la JNC o alguns independentistes convençuts de Maulets. També, com cada any, la jornada va comptar amb l'assistència de l'agrupació patriòtica Força Catalana, bons amics d'UNC que mai fallen quan se'ls necessita. En qualsevol cas, l'organització amb més presència i més activitat va ser la nostra, i això ho pot testimoniar qualsevol persona que participés en l'aplec del Pi d'aquest juliol.

A l'hora del dinar, UNC va aplegar una trentena de persones en un dinar de germanor, que es va allargar fins ben entrada la tarda. Un dels temes de conversa va centrar-se en la necessitat d'incrementar la presència del partit al Berguedà, una comarca plena de patriotes amb molt potencial de creixement on, fins ara, l'activitat del nostre partit ha estat minsa. És un

compromís ferm, doncs, que UNC es desplegui al Berguedà amb militància activa per tal de continuar l'expansió territorial arreu de la nació. El balanç de la jornada, pel que fa al tema de material, va ser força positiu, ja que es va vendre força material de propaganda i es van distribuir revistes i material informatiu. També es van fer contactes amb persones per tal d'integrar-los dins la militància d'UNC. La propera cita, el juliol del 2007. No hi falteu!

Gent interessada en el nostre material

La nostra parada

Unitat Nacional Catalana convidada a l'homenatge d'en Bobby Sands

Per primera vegada, una delegació del partit va participar en un esdeveniment internacionalista de categoria. Ens referim als actes d'homenatge i record amb motiu del 25 aniversari de la mort del patriota irlandès Bobby Sands, juntament amb nou nacionalistes més, durant la vaga de fam que van dur a terme a les presons angleses. En total, set militants d'UNC es van desplaçar fins a Belfast a principis d'agost, convidats per un contacte que el partit té a Irlanda del Nord amb bones connexions amb el Sinn Féin.

El Sinn Féin ha estat durant tot l'any duent a terme actes i celebracions de record, però el 13 d'agost es va celebrar la National March per Falls Road, al cor del Belfast republicà, que es va cloure amb un acte polític a l'estadi de futbol Gaèlic del barri de Falls Road. És precisament en aquesta marxa i en aquest míting on va participar la delegació d'UNC amb estelades blaves al costat de les banderes d'Irlanda.

Unes 15.000 persones van participar en la marxa, que es va caracteritzar per la disciplina militar del Sinn Féin, per l'ordre i per la forta càrrega emotiva. Cal remarcar la presència de molta gent jove, al costat de vells combatents de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA), que també van desfilar emocionats en record dels seus companys caiguts. L'acte el va tancar el president del Sinn Féin, Gerry Adams, en un míting davant milers de persones.

Durant la visita, la delegació d'UNC va visitar la seu de l'Associació d'Expresoners de l'IRA, plena de retrats d'antics presoners. Allà van ser molt ben rebuts i es va agrair molt la solidaritat catalana en un moment difícil a Irlanda del Nord, on el bàndol unionista no ha entregat les armes i amenaça constantment el bàndol republicà.

També cal explicar que la delegació catalana va visitar un centre del Sinn Féin, on es va fer entrega d'una estelada blava, seguida de les explicacions relatives a les diferències entre les estelades blava i vermella. Els amics irlandesos van acceptar la bandera i van dir que la durien d'ara endavant als seus actes.

Entre les anècdotes del viatge destaca el concert que va oferir la banda de Mick Sands, cosí del mític Bobby, en un local republicà ple de gom a gom. Durant el concert, en Mick va adreçar-se en diverses ocasions als nostres companys d'UNC presents a la sala i va tenir paraules de suport a la causa separatista catalana.

Finalment, cal dir que els set membres de la delegació catalana portaven la mateixa samarreta, feta per a l'ocasió: dues banderes creuades (una irlandesa i una estelada) i la frase: "25th anniversary hunger strike. Catalonia honours the fallen comrades". Van causar molta sensació.

El Nacionalisme radical a la Generalitat

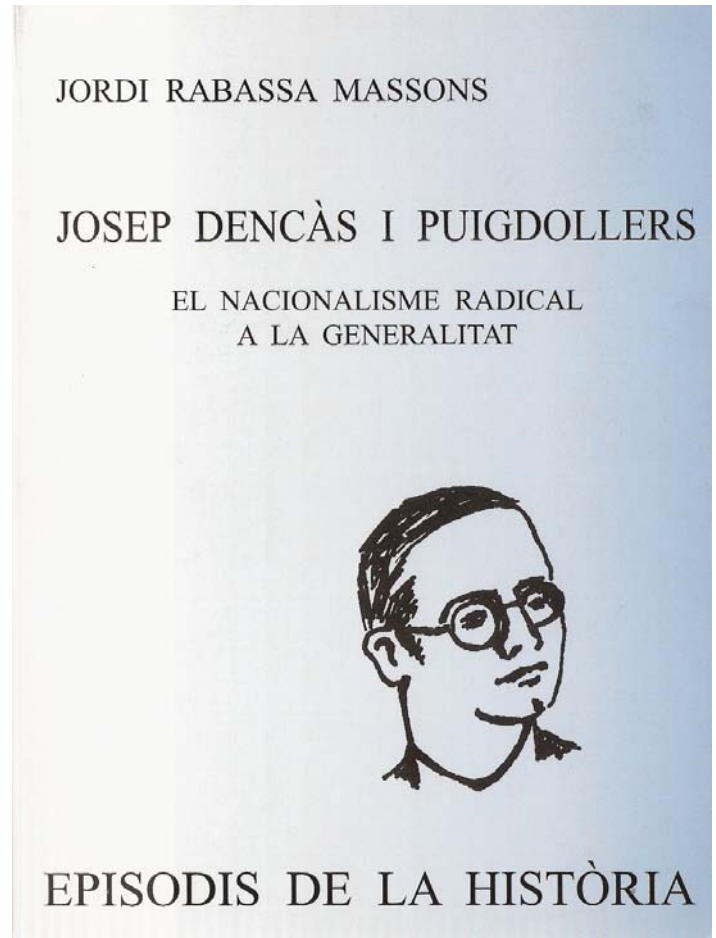
JOSEP DENCÀS I PUIGDOLLERS

de JORDI RABASSA MASSONS

EL NACIONALISME RADICAL A LA GENERALITAT
EPISODIS DE LA HISTÒRIA

Josep Dencàs i Puigdollers: El nacionalisme radical a la Generalitat és la primera biografia publicada sobre el que va ser Conseller de Sanitat i Assistència Social i Governació en diversos governs presidits per Francesc Macià i Lluís Companys. Tot i ser un personatge citat sovint i que perviu en la memòria col·lectiva, només és recordat per la seva polèmica actuació davant els fets del Sis d'Octubre de 1934 i el clixé que en va quedar després d'aquesta data. Aquest "Episodi" ens apropa a la seva activitat professional en la medicina, a l'actuació durant la dictadura de Primo de Rivera i als condicionants que el portaren a abraçar els ideals independentistes.

Jordi Rabassa Massons, llicenciat en Història a la Universitat de Barcelona i concretament en la història de Sant Andreu de Palomar, sobre la qual ha publicat diversos llibres d'investigació. Col·labora en la premsa local i forma part de la Junta del Centre d'Estudis Ignasi Iglesias i de la redacció Finestrelles. Aquest "Episodi de la Història" és el resultat d'un treball de doctorat dirigit pel professor Agustí Colomines.

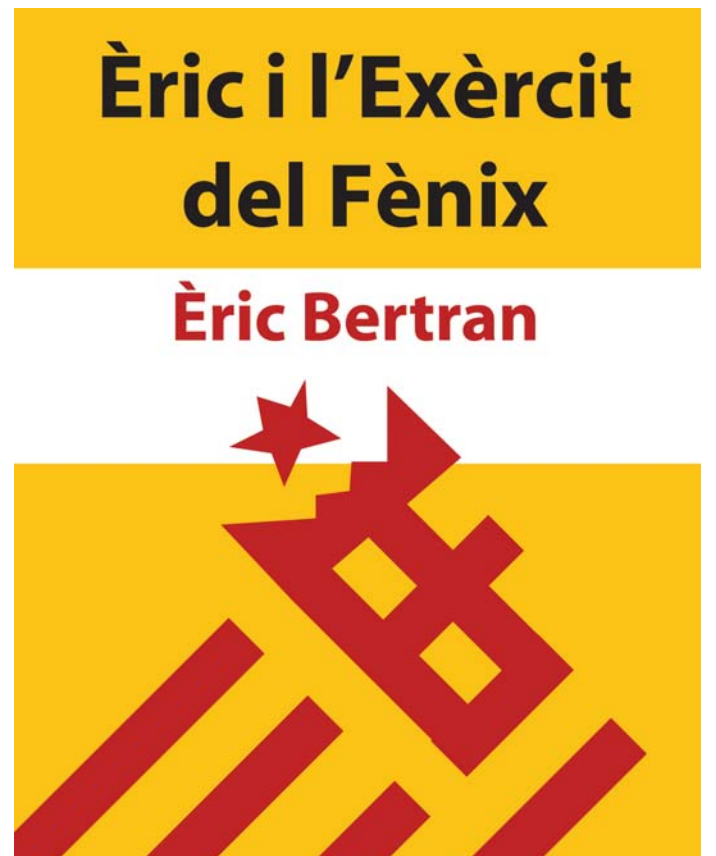

L'Exèrcit del Fènix

Qui no recorda l'Èric Bertran? Qui no recorda aquest jove patriota de Blanes que va enviar un parell de correus electrònics a dues empreses per tal que etiquetessin en català i va acabar processat a l'Audiència Nacional per terrorisme, en un dels casos policials més patètics dignes d'Anacleto agente secreto!

Doncs qui vulgui recordar aquella aventura pot llegir el llibre "Èric i l'exèrcit del Fènix", escrit pel mateix protagonista i que no deixa cap detall de la seva esperpèntica peripècia. Al llarg d'un centenar de pàgines, l'Èric relata com la Guàrdia Civil va entrar a casa seva en una operació espectacular després que la cadena de supermercats DIA denunciés que l'Exèrcit del Fènix (nom amb el qual signava els correus en homenatge a Harry Potter) els amenaçava. L'operació va ser patètica, perquè només es van endur una estelada com a prova definitiva que l'Èric era un terrorista perillós.

El llibre, segons el seu jove autor, li ha servit per desfogar-se de la injustícia espanyola. I també vol servir per donar les gràcies a totes les persones que li van donar suport en aquells moments difícils, especialment els seus companys i companyes de classe.

22 OCTUBRE 2006

CONGRÉS NACIONAL D'UNC

**DIA A DIA FEM PAÍS,
FEM PARTIT**

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>

correu@unitat.org